

n. s. čís. 10.416). Uváží-li se pak, že odpůrce uvedl, že koupil dům čp. 93 za 40.000 Kč a něco prostavěl, a dále, že exekuční odhadní hodnota domu čp. 912, vydraženého jím v roce 1932, byla stanovena na 44.996 Kč, možno míti za to, že udání obecné hodnoty domu čp. 93 asi na 180.000 Kč a domu čp. 912 na 30.000 Kč, sdělené městským úřadem v X., odpovídá skutečné hodnotě domů těch v době uplatňování nároků na výpravu, t. j. v červenci 1934.

Nerozhoduje proto okolnost, jak si sám odpůrce domy ty, pokud se týče dům čp. 93 cenil, a zda jej nabízel ke koupi za cenu, která byla zájemci prohlášena za přemrštěnou a naprosto nepřijatelnou.

Stěžovatel uplatňuje, že rekursní soud neměl přihlížeti k nemoci odpůrcově, jako v řízení rekursním nedovolené novotě. Avšak i když se k nemoci té přihlíží, neměla okolnost ta, jak dovolací soud poznává, pro výši vyměření výpravy podstatného významu.

K poukazům stěžovatele, zejména na to, že pracoval dříve u otce jako dělník bezplatně, co platil za byt a krám, nelze při výměře výpravy přihlížeti, neboť okolnosti ty se jeho nároku na výpravu netýkají a nemohou proto ani na výměru její výše míti vliv (srov. rozh. ve sb. n. s. čís. 13.563).

Otázkou započtení do výpravy částek 5000 Kč daných synu navrhovatelovu a 5000 Kč za plech nebylo třeba dovolacímu soudu se obírat, ježto stěžovatel v tomto směru napadenému usnesení ničeho nevytýká.

K obsahu dodatku, zaslanému stěžovatelem k jeho dovolacímu rekursu nebylo lze přihlížeti, ježto zákon zná jen jediný, t. j. jednotný opravný prostředek, a proto každý doplněk k rekursu, třeba byl podán ještě ve lhůtě rekursní, jest vyloučiti (srov. sb. n. s. čís. 9379).

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 11. října 1935,
č. j. R I. 932/35-2. Dr. Oskar Sgall.

Pro zločinnou kvalifikaci podílnictví podle § 186 a tr. z. nestačí, byly-li krádeže, k nimž se podílnictví nese, pouhými přestupky, a je-li u hlavního pachatele zločinná kvalifikace založena jen na použití § 173 tr. z. důsledkem spojení s dalšími krádežemi, na něž se podílnictví nevztahuje.

Vztahují-li se však v případě tom podílnické útoky na všechny krádeže, a došlo-li k podílnickým útokům až v době, kdy již jednotlivé krádeže vzhledem na § 173 tr. z. založily zločinnou kvalifikaci krádeže, je i u podílníka dána zločinná kvalifikace podle § 186a tr. z.

Prvý soud uznal obžalovaného vinným zločinem podílnictví na krádeži, shledav kvalifikaci podle § 186 a tr. z., když zjištěno bylo, že neznámí pachatelé odcizili během února a června 1935 postupně

z uzamčeného skladiště věci v hodnotě 2000 Kč převyšující, a že obžalovaný část věci těch rozprodal. Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného dovolávající se důvodů zmatečnosti podle § 281 č. 9 a tr. ř., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Napadený rozsudek v příčině kvalifikace po stránce objektivní ani nezjišťuje, že věci pocházely z takové krádeže, která by byla podle ceny ukradených věcí a podle způsobu provedení zločinem. Rozsudek zjišťuje sice, že krádež byla spáchána více spoluzloději na věcech uzamčených, předpokládá však, že věci byly ukradeny postupně a nezjišťuje, že při onom útoku neb oněch útocích, z nichž pocházely věci stěžovatelem na sebe převedené a zašantročené, byly ukradeny věci v ceně 500 Kč převyšující. Rozsudek tudíž nevylučuje, že věci, o něž jde, pocházely z útoků, které by samy o sobě byly pouze přestupky krádeže a které by bylo neznámým pachatelům přičítati jako zločin podle § 173 tr. z. jen ve spojení s jinými krádežemi, z nichž stěžovatel nic na sebe nepřevédl.

Pro zločinnou kvalifikaci podílnictví podle § 186 a tr. z. však nestačí, byly-li krádeže, k nimž se podílnictví nese, pouhými přestupky, a je-li u hlavního pachatele zločinná kvalifikace založena jen na použití § 173 tr. z. důsledkem spojení s dalšími krádežemi, na něž podílnictví se ani nevztahuje (srovn. Altmann, Kommentar, I., str. 526, rozh. víd. zruš. soudu č. 476 Oe. R.). Jde-li však o více útoků podílnictví, nelze kvalifikaci § 186 a tr. z. založiti na takových útocích podílníků, které byly spáchány v době, kdy zločinná kvalifikace krádeže ještě opodstatněna nebyla, neboť v případech § 186 a tr. z. neplatí na rozdíl od § 186 b tr. z. zásada sčítací (viz rozh. čís. 5280 sb. n. s.).

Kdyby na příklad někdo odcizil v roce 1932 700 Kč, v roce 1933 zase 700 Kč a v roce 1934 znovu 700 Kč a kdyby podílník v roce 1934 po spáchání třetí krádeže převedl na sebe z každé z těchto tří krádeží nějaké částky, spáchal by — samozřejmě za předpokladů subjektivní skutkové podstaty — zločin podílnictví podle § 185, 186 a tr. z., neboť v době podílnictví zakládaly jednotlivé krádeže se zřetelem k § 173 tr. z. již zločin, a útoky podílnictví vztahovaly se ke všem těmto krádežím.

Kdyby však podílník se shora uvedených částek po 700 Kč převedl na sebe hned po spáchání každé jednotlivé krádeže nějakou částku z ní pocházející, nemohlo by to opodstatniti zločinnou kvalifikaci podle § 186 a tr. z., byť i pachatel měl o celém objektivním ději patřičné vědomí; neboť v prvních dvou případech netvořil hlavní čin vůbec ještě zločin a třetí útok podílníka nemůže býti zločinem jenom podle § 173 tr. z. spojením s takovými krádežemi, k nimž se tento poslední útok podílnictví nevztahuje. Tento poslední útok podílnictví nemůže se však státi zločinem ani hledě k dřívějším dvěma útokům podílnictví, poněvadž, jak již svrchu

uvedeno, sčítací zásady § 173 tr. z. nelze použití na útoky podílnictví, leda v případech § 186 b tr. z. (viz věta 2, odst. 6).

Nezjistil tudíž nalézací soud ani po stránce objektivní zákonných předpokladů pro zločinnou kvalifikaci podle § 186 a tr. z. Rozsudek je proto v tomto směru stížen hmotněprávním zmatkem č. 10 stížností zřejmým poukazem důvodů uplatňovaným.

(Rozsudek nejvyššího soudu v Brně ze dne 21. ledna 1935, č. j. Zm I 31/36.)

Pozn. Podkladem rozhodnutí uveřejněného pod č. 5280 sb. n. s. byl případ, kdy podílník převedl na sebe věci, které pocházely z několika krádeží spáchaných ve společnosti, z nichž však pouze jediná krádež sama o sobě týkala se věcí hodnoty vyšší než 500 Kč. Napadený rozsudek zjistil pouze vědomí podílníkovo, že hodnota věcí pocházejících ze všech krádeží přesahovala 500 Kč. Rozsudek byl zrušen proto, ježto bylo se zabývatí zjištěním, zda podílník věděl, kolik činila hodnota věcí odcizených při tom kterém útoku, zejména zda věděl, že hodnota věcí odcizených ve společnosti v onom jediném případě činila přes 500 Kč.

Shora uvedené rozhodnutí Zm I 31/36 zásadu tuto rozvádí dále a připouští možnost kvalifikace podle § 186 a tr. z. i tehdy, byly-li všechny krádeže, k nimž podílnictví se nese, pouhými přestupky, a je-li u hlavního pachatele zločinná kvalifikace založena jen na použití § 173 tr. z., když podílnictví vztahovalo se na věci, pocházející ze všech jednotlivých útoků, které dávají podklad pro použití § 173 tr. z., za předpokladu ovšem, že k podílnictví došlo teprve v době, kdy spáchány již byly všechny útoky, dávající podklad pro zločinnou kvalifikaci krádeže na základě zásady sčítání jednotlivých částek podle § 173 tr. z. u hlavního pachatele.

Dr. Poláček.

Nelze pokládati za případ plnění právní povinnosti podle § 6, odst. 1. zák. o ochraně cti č. 108/33 uveřejnění tiskové opravy, byl-li by jejím uveřejněním spáchán trestný čin podle zákona o ochraně cti, neboť uveřejnění opravy může býti odepráno podle § 13, č. 4 zák. č. 126/33.

Usnesením okresního soudu vyhověno bylo návrhu na uveřejnění opravy, a usnesením krajského soudu jako odvolacího bylo usnesení toto potvrzeno mimo jiné i z toho důvodu, že odpovědný redaktor nemůže se dovolávat ustanovení § 13, č. 4 zák. č. 126/33, poněvadž obsah opravy poukazuje pouze na urážku na cti, a pro tu by vzhledem k ustanovení § 6, odst. 1. zák. o ochr. cti nemohl býti stíhán odpovědný redaktor, nýbrž pouze navrhovatel.

Nejvyšší soud ke zmateční stížnosti na záštitu zákona zrušil obě rozhodnutí a uznal, že se žádost, aby bylo odpovědnému redaktoru uloženo uveřejnění opravy, zamítá.